

forslaget forsøgt at skrive sig ud af nogle af de problemer, som Justitsministeriet selv umiddelbart har kunnet erkende der kunne være, nemlig med hensyn til forholdet mellem artikel 40 og 41 og grundlovens § 20.

Imidlertid har man jo bl.a. i Norge diskuteret spørgsmålet om forholdet til den norske grundlov en hel del, og på grundlag af det notat, som vi har fået i forbindelse med den høring, som Europaudvalget og Retsudvalget holdt om Schengensamarbejdet, skal vi naturligvis i udvalget grundigt have diskuteret, om der er overensstemmelse mellem grundlovens § 20 og beslutningen om ratifikation af Schengenkonventionen.

Under den sidste forespørgselsdebat rejste jeg spørgsmålet om forholdet mellem den retlige undtagelse i Edinburgh-Afgørelsen og Schengenkonventionens artikel 142, men dengang fik jeg ikke noget svar fra Justitsministeriet, og jeg foreslog derfor den daværende justitsminister, at han i forbindelse med underskrivelsen af Schengenkonventionen den 19. december 1996 skulle gøre opmærksom på, at der er en undtagelse i Edinburgh-Afgørelsen, som naturligvis skal have indflydelse på den danske tilslutning til Schengenkonventionen, men mit forslag blev mødt med larmende tavshed fra justitsministeren.

Det kan så enten handle om, at man i Justitsministeriet ikke havde overvejet sammenhængen mellem artikel 142 og Edinburgh-Afgørelsen, eller om, at man simpelt hen var ligeglad, eller om, at man ikke ønskede at fortælle Folketinget om de problemer, der er forbundet med disse to modstridende folkeretligt bindende regler.

Under alle omstændigheder er der tilsyneladende ikke nogen, der reelt har ønsket at løse det problem, som jeg rent faktisk mener er et grundlæggende problem, som muligvis afslører regeringens opfattelse af, hvordan den retlige undtagelse skal forvaltes.

Sagen er den, at der inden for traditionel jura er to principper med hensyn til at vælge, hvilken regel der gælder forud for den anden, og jeg ved ikke meget om folkeret, men jeg går ud fra, at det er de samme principper, der gælder her.

Det ene princip går ud på, at den specielle regel går forud for den generelle, og da Schengenkonventionen er en speciel konvention, må den som sådan gå forud for Edinburgh-Afgørelsen.

Dertil kommer princippet om, at en nyere regel går forud for en ældre, og i og med, at den danske regering den 19. december 1996 har underskrevet Schengenkonventionen, så er den altså nyere end Edinburgh-Afgørelsen.

Så disse to principper må efter min bedste overbevisning betyde, at Edinburgh-Afgørelsens retlige undtagelse er blevet unddraget virkning, for så vidt angår Schengenkonventionen, når det nu – formentlig da, således som vi kan se af de sidste notater og de sidste traktatudkast – kan forventes, at man enten nu eller i nær fremtid vil indarbejde enten dele af eller hele Schengenkonventionen i Unionstraktaten.

På det tidspunkt må man sige at der ikke er meget tilbage af Edinburgh-Afgørelsens princip om, at det retlige samarbejde skal fastholdes som mellemstatsligt på grundlag af det hidtidige samarbejdsniveau, og det er skuffende, og jeg kan blot sige, at det er én af årsagerne til, at vi ikke kan støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil først blot sige, at det allermeste af, hvad fru Anne Baastrup sagde vedrørende grundlovsproblemet og den danske undtagelse og brudtet med det nationale kompromis, er jeg naturligvis enig i.

Kun én ting synes jeg at jeg må tilføje på nuværende tidspunkt – jeg vender tilbage til det andet under min ordførertale – og det vedrører spørgsmålet om registrene:

Det er korrekt, at når det gælder selve Schengeninformationssystemet, er der på overfladen en registerbeskyttelse. Problemet er bare, at når man kommer ned under overfladen, så er der også SIRENE-systemet, og det er hemmeligt. Men fordi vi allernådigst har fået lov til at kigge i de hemmelige papirer, har jeg altså læst, hvad der står om det.

Nu viser det sig ganske vist, at en del af teksten er slettet i det, som Folketinget har fået – så selv om vi skal lovgive om det, har vi stadig væk kun selve Schengenkonventionen – men her mangler der altså fuldstændig den registerkontrol, som findes så smukt på den overflade, som folk kan se, men hvor der altså nedenunder findes en afgrund af retssikkerhedsproblemer. Det vil jeg vende tilbage til.